

J.nr. 13-0202855
Den 26. juni 2013

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 532 af 18. juni 2013 (alm. del).

Holger K. Nielsen / Lise Bo Nielsen

Spørgsmål

Vil ministeren - eventuel i fortrolig form - tilsende udvalget et notat, der redegør for, på hvilken måde den danske sag adskiller sig fra de to øvrige sager, som der blev spurgt ind til på samrådet den 18. juni 2013 om alm. del – samrådsspørgsmål AS og AT (beskatningsregler for investeringer via investeringsinstitutter m.v.).

Svar

Europa-Kommissionen har i sin begrundede udtalelse af 26. april 2013 gjort gældende, at de danske skatteregler for behandling af udbytter fra investeringsinstitutter er i strid med EU-retten, og at den forskellige skattemæssige behandling af udenlandske og danske investeringsinstitutter ikke er retfærdiggjort af tvingende almene hensyn.

Der er en række afgørelser fra EU-Domstolen, som fastlægger, hvilke kriterier der skal være opfyldt for, at en forskellig skattemæssig behandling kan være retfærdiggjort af tvingende almene hensyn, og derfor ikke strider mod EU-retten.

Ifølge Domstolens praksis er forudsætningen for, at en restriktion kan anses for retfærdiggjort af hensynet til at sikre sammenhængen i beskatningsordningen, at der foreligger en direkte sammenhæng mellem den pågældende skattemæssige fordel og udligningen af denne fordel ved en bestemt skatteopkrævning. Ved vurderingen heraf har Domstolen lagt afgørende vægt på, om udbyttet, der modtages af instituttet, skal videreudloddet, og om beskatningen hos deltagerne opvejer fritagelsen for kildeskat.

Det fremgår bl.a. af de to sager, der blev nævnt på samrådet, henholdsvis Santander-sagen (C-338/11-C-347/11) fra 10. maj 2012 og Aberdeen-sagen (C-303/07) fra 18. juni 2009.

I Santander var de franske skatteregler vedrørende udbyttebeskatning af investeringsinstitutter til prøvelse. Domstolen konkluderede i sagen, at de franske skatteregler var i strid med EU-retten.

Domstolen udtaler i præmis 30 og 52:

”30. Desuden mangler den sammenhæng mellem den manglende beskatning af udbytte, der modtages af hjemhørende investeringsinstitutter, og beskatningen af nævnte udbytte hos deltagerne i sidstnævnte, som den franske regering har påberåbt sig. Den skattefritagelse, som de hjemhørende investeringsinstitutter er indrømmet, forudsætter nemlig ikke, at udloddet fortjeneste beskattes hos deltagerne i investeringsinstitutterne.”

”52. Som det fremgår af denne doms præmis 30, er fritagelsen for kildeskat af udbytte imidlertid ikke undergivet en betingelse om, at det udbytte, der modtages af det pågældende investeringsinstitut, skal videreudloddet af investeringsinstituttet, og

at udbyttets beskatning hos deltagerne i nævnte investeringsinstitutter skal gøre det muligt at udligne fritagelsen for kildeskat.”

Den skattefritagelse, som de franske hjemhørende investeringsinstitutter var indrømmet, forudsatte således ikke videreudlodning af det udbytte, investeringsinstituttet modtog, således at beskatning af udbyttet hos deltagerne i investeringsinstitutterne opvejede fritagelsen for kildeskatten.

Tilsvarende gjorde sig gældende i Aberdeen-sagen vedrørende de finske skatteregler, jf. præmis 73, hvor Domstolen anfører følgende:

”73 Den i hovedsagen omhandlede beskatningsordning stiller imidlertid ikke som betingelse for fritagelsen for kildebeskatning af udbytte, at udbytte modtaget af et aktieselskab skal genudlodes af dette, og at beskatningen af udbyttet hos aktionærerne i dette selskab skal opveje fritagelsen for kildeskat.

Den danske beskatningsordning for minimumsbeskattede investeringsinstitutter er netop karakteriseret ved, at udbytte, der modtages af instituttet, teknisk set skal videreudlodes, og at der sker en løbende beskatning hos deltagerne, der opvejer fritagelsen for kildeskat af udbytte til instituttet.

Det er helt afgørende for sammenhængen i den danske beskatningsordning, at fritagelsen for udbytteskat forbeholdes tilfælde, hvor fritagelsen opvejes af beskatning på deltagniveau. I tilfælde, hvor instituttet ikke for hvert indkomstår opgør en minimumsindkomst og på grundlag heraf indeholder kildeskat i forhold til deltagerne, er den direkte sammenhæng i beskatningen ikke til stede.

Da ikke-hjemmehørende investeringsinstitutter befinder sig uden for dansk jurisdiktion, kan disse institutter ikke på samme måde som danske institutter forpligtes til at indeholde udbytteskat i forhold til deltagerne i instituttet. Dermed kan der ikke sikres en beskatning, der opvejer en fritagelse for kildeskat i forhold til instituttet. Den grundlæggende forudsætning for skattefritagelsen – at der er sikkerhed for, at der betales dansk skat af samtlige udbyttebeløb – er således ikke til stede for de udenlandske investeringsinstitutters vedkommende, hvilket er baggrunden for, at de ikke kan opnå fritagelse for kildeskat på udbytter.

De danske regler adskiller sig således fra såvel de franske som de finske regler, der var til prøvelse i Santander-sagen og Aberdeen-sagen. Det er endvidere vurderingen, at de kriterier, Domstolen har opstillet for, hvornår der er en direkte sammenhæng, er opfyldt for de danske reglers vedkommende.

Endelig bemærkes, at en redegørelse for den samlede argumentation i sagen fremgår af notat af 3. juli 2012 (SAU Alm. del bilag 316) og notat af 19. juni 2013, der er sendt til udvalget.